

„Хилонъ намѣри Лигия. Тая вечеръ азъ отивамъ съ него и съ Кротона въ Острия и ще я грабнахъ отъ тамъ или отъ къщата ѝ. Да излѣжтъ надъ тебе боговетъ всичкитъ си щедрости. Бжди здравъ, carissime, — отъ радостъ азъ немогъ нищо повече да ти пишъ.“

Като остави перото, Виниций започнахъ бържѣ да ходи по стаята, понеже, независимо отъ голѣмата радостъ, която бѣ обзела душата му, той горѣше отъ петърпѣние. Той си мислѣше, че на другия день Лигия ще бѣде въ къщата му. Той не знаеше какъ ще се отнесе съ нея, но чувствувахе, че, ако тя го люби, той ще ѝ стане робъ. Той си припомнише увѣренията на Актея, че Лигия го люби и се умиляваше до дълбочинитъ на душата си. Всичката работа състои въ това, тя да надвие на моминския си срамъ и на наложениѣ ѝ отъ християнското вѣроучение задължения. Щомъ е така, когато Лигия влѣзе въ къщата му и се подчини, доброволно или насилствено, тогава тя ще се принуди да си каже: „свърши се!“ и послѣ ще стане послушна и любяща.

Хилонъ влѣзъ и прѣкъсна течението на тия му радостни мисли.

— Дойде ми на ума още, — каза той, — че, може би, християнитъ сѣ си направили пѣкакви знаци, безъ които да не може да се влиза въ Острия. Азъ знамъ, че така тѣ правятъ въ молитвенитъ домове; понеже такива условни знаци азъ съмъ взималъ отъ Еврикия, то позволи ми, господарю, да идъ при него, да го распитамъ и да се снабдя съ тия знаци, ако видъ, че това е необходимо.

— Добрѣ, благородний мъдрецъ, — весело отговори Виниций, — ти постъпвашъ като прѣдвидливъ човѣкъ и азъ трѣбва да те похваля за това. Върви, прочее, у Еврикия или дѣто обичашъ, но за всѣкой случай остави тука на стола дадената ти отъ мене кисия.

Хилонъ, който всякога безъ охота се раздѣляше съ паритъ си, се намръщи, но изпълни исканието на Виниция. Отъ Каринъ до цирка, близо до който се намираше дюкяна на Еврикия, не бѣше далече, за това гъркътъ се върна скоро.

— Ето знацитъ, господарю, безъ тѣхъ не щѣхъ да ни пуснатъ. Азъ распитахъ подробно за нѣтъ и казахъ на Еврикия, че знацитъ ми сѣ нужни за другаритъ ми, а самъ азъ нѣма да идъ, защото за старитъ ми крака е много далече и, освѣнъ това, азъ утрѣ ще се видъ съ великия апостолъ, който ще ми повтори най-важнитъ мѣста отъ своята проповѣдь.

— Какъ тѣй: ти нѣма ли да дойдешъ? Ти трѣбва да дойдешъ! — каза Виниций.